

РЕШЕНИЕ

№ 5821

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7160** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Ай Ви Ес Машини“ ЕООД, чрез управителя И. С. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22002216005705-091-001/14.02.2017 г., потвърден с Решение № 604/24.04.2017 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

С оспорения РА за жалбоподателя са установени публични задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 21 234 лв. по фактури, издадени от трима доставчици и са начислени лихви за забава в общ размер на 12 354 лв.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено и че съвсем неоснователно са отхвърлили представените доказателства, касаещи процесните доставки. Инвокирани са доводи, че не е възможно ревизираното лице да бъде лишено от права, поради това, че доставчик е допуснал евентуално грешки при воденето на счетоводството или не е представил изискани доказателства от органите по приходите по време на извършването на ревизията. Твърди се, че в хода на ревизионното производство са представени документи (фактури, договори, приемателно-предавателни протоколи, стокови разписки, и други), удостоверяващи извършването на процесните доставки. Доставките са отразени коректно в

счетоводството на жалбоподателя и е установено, че чрез тях са извършвани други облагаеми доставки. Посочва се, че данъчните субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на своите контрагенти, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с допуснати нарушения от доставчика при начисляването и отразяването на данъка. Оспорва изводите на органите на приходната администрация, за липса на реални доставки по процесните фактури, които счита за немотивирани и неподкрепени с доказателства. Навежда аргументи за добросъвестност при осъществяване на доставките и недоказаност на участие в данъчна измама. Излага аргументи, че съгласно практика на Върховния административен съд в хода на ревизионно производство се пристъпва към изследване на реалността на документираните от доставчиците доставки при наличие на данни за участието на получателите по фактурите в данъчна измама, каквито в случая не са установени.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена, по мотиви, изложени в Решението на Директора на Дирекция „ОДОП”. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място] е съобщено на оспорващия по електронен път на 13.06.2017 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 20.06.2017 г. (вх. № 53-04-456), т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на № Р-22002216005705-020-001/17.08.2016 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22002216005705-020-002/29.08.2016 г. Всички заповеди са издадени от началник сектор в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед на Директора на ТД на НАП, [населено място]. Възложена е ревизия на „Ай Ви Ес Машини“ ЕООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.03.2010 г. до 30.04.2010 г. и от 01.09.2010 г. до 31.10.2010 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад №

Р-22002216005705-092-001/01.02.2017 г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение.

Ревизията е приключила със съставянето на Ревизионен акт № Р-22002216005705-091-001/14.02.2017 г., издаден органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизиращия екип. Възражението е прието за неоснователно. На основание на събраните доказателства органите по приходите се приели, че за „Ай Ви Ес Машини“ ЕООД, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесите фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят заключение, че по издадените от доставчиците фактури към жалбоподателя не следва да бъде кредитирани като основание за упражняване на това право. Според ревизиращия екип не са налице реални доставки, а целта е била получателят да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил с посоченото по-горе решение.

2. Правни изводи.

Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в пет конкретни хипотези, неотнормирани в настоящия спор.

По силата на разпоредбата на чл. 160, ал. 4, изр. второ от ДОПК (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.), когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, съдът се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

Настоящият съдебен състав намира, че в разглеждания казус 10-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, е изтекъл в хода на съдебното производство.

В свое Решение № 9777 от 2.11.2022 г. по адм. д. № 10846/2021 г., VIII отделение, ВАС приема, че съдът не дължи произнасяне по основанията и размера на задължението, тъй като нормата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК предвижда подобно задължение само в хипотеза на изтекъл в хода на ревизията давностен срок.

С оспорения РА за жалбоподателя са установени по ЗДДС и обхващат периодите от 01.03.2010 г. до 30.04.2010 г. и от 01.09.2010 г. до 31.10.2010 г. Тези задължения, съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗДДС в приложимата редакция (ред. към ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г.) следва да се внесат в републиканския бюджет в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период. Според чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, (ред. към ДВ, бр. 95 от 01.12.2009 г.), декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Това означава, че за задълженията за ДДС относно периодите до 31.10.2010 г., е следвало да бъде подадена справка-декларация до 14.11.2010 г. (за последния от тях), като плащането се извършва в същия срок. При съобразяване с нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва извод, че 10-годишната погасителна давност

е започнала да тече на 01.01.2011 г., като е изтекла на 31.12.2021 г.

Според настоящият съдебен състав в ДОПК не се съдържа изрична разпоредба, забраняваща служебно прилагане на института на давността, аналогична с тази на чл. 120 от Закона за задълженията и договорите. ДОПК е специален закон, предвиждащ ред за установяването, събирането и погасяването на публичните задължения, който е различен от този, предвиден в ЗЗД. Последният закон урежда предимно отношения между частно-правни субекти.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че не е необходимо изрично възражение от страна на задълженото лице, за да може съдът да приложи института на давността. От друга страна, такова възражение, според цитираното по-горе Решение № 9777 от 2.11.2022 г. по адм. д. № 10846/2021 г. на ВАС, може да бъде направено и в хода на касационното производство, в случай, че някоя от страните подаде касационна жалба срещу настоящето решение.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва в една част да се отмени.

С оглед изхода на делото оспорващият има право на дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 2 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Ай Ви Ес Машини“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] Ревизионен акт (РА) № Р-22002216005705-091-001/14.02.2017 г., потвърден с Решение № 604/24.04.2017 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] да заплати на „Ай Ви Ес Машини“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК сумата от 550 (петстотин и петдесет) лева, представляваща внесени държавна такса и депозит за възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.